

Sygn. akt II AKa 338/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Włodzimierz Brazewicz

Sędziowie: SSA Wojciech Andruszkiewicz (spr.)

SSA Witold Kuczorski

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Pankowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Mirosława Kido

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2015 r.

sprawy

Z. Ł. (1)

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Ł. T. (1)

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt **IV K 17/14**

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych Z. Ł. (1) i Ł. T. (1) w ten sposób, że:

1. w opisie czynów przypisanych oskarżonemu Z. Ł. (1)

w podpunktach od 1 do 31 punktu I w miejsce „wspólnie i w porozumieniu

z ustalonymi osobami” ustala „wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami”;

2. w opisie czynu przypisanego oskarżonemu Z. Ł. (1)

w punkcie II w miejsce „oraz trzy inne ustalone osoby” ustala „oraz inne nieustalone osoby”;

3. w opisie czynów przypisanych oskarżonemu Ł. T. (1) w podpunktach od 1 do 13 punktu V w miejsce „i innymi ustalonymi osobami” ustala „i innymi nieustalonymi osobami”;

4. w opisie czynu przypisanego oskarżonemu Ł. T. (1) w punkcie VI

w miejsce „oraz trzy inne ustalone osoby” ustala „oraz inne nieustalone osoby”;

5. w punkcie IX określa, że obowiązek naprawienia szkody na rzecz A. R. i Z. R. polega na zapłacie kwoty 6.780 (sześć tysięcy siedemset osiemdziesiąt) złotych;

6. łagodzi orzeczoną wobec oskarżonego Z. Ł. (1) karę za ciąg przestępstw w punkcie I do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

7. łagodzi orzeczoną wobec oskarżonego Z. Ł. (1) karę za czyn z punktu II do 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

8. łagodzi orzeczoną wobec oskarżonego Ł. T. (1) karę za ciąg przestępstw

w punkcie V do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

9. łagodzi orzeczoną wobec oskarżonego Ł. T. (1) karę za czyn z punktu VI do 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

10. uchyla punkt X ;

II. stwierdza, że utraciły moc orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte

w punkcie IV odnośnie Z. Ł. (1) i w punkcie VIII odnośnie Ł. T. (1) i o zaliczeniu na poczet tych kar okresów rzeczywistego pozbawienia wolności zawarte w pkt XI części rozstrzygającej;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. na podstawie art. 91§ 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się przestępstwa wymierza oskarżonemu Z. Ł. (1) karę łączną 2(dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet na mocy art. 63 § 1 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od dnia 25 marca 2011 roku do dnia 15 czerwca 2011 roku;

IV. na podstawie art. 91§ 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się przestępstwa wymierza oskarżonemu Ł. T. (1) karę łączną 2(dwóch) lat i 6(sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet na mocy art. 63 § 1 k.k. okresy rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od dnia 25 marca 2011 roku do dnia 26 maja 2011 roku i od dnia 2 kwietnia 2013 roku do dnia 17 listopada 2014 roku;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ś. - Kancelaria Adwokacka w G. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych wraz z podatkiem VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego Ł. T. (1) w postępowaniu odwoławczym;

VI. zasądza od oskarżonych Z. Ł. (1) i od Ł. T. (1) po 400 (czterysta) złotych tytułem opłaty za obie instancje, zaś wydatkami postępowania odwoławczego obciąża ich po połowie.

UZASADNIENIE

Z. Ł. (1) i Ł. T. (1) zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 01 lutego 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, doprowadzili pokrzywdzonych A. K. i J. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 20.000,- zł, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do

10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158 §1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

II. w dniu 03 lutego 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, doprowadzili pokrzywdzonego J. F. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 5.000,- zł, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

III. w dniu 03 lutego 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzonego J. Ć. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 12.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

IV. w dniu 03 lutego 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzonego S. F. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 5.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

V. w dniu 03 lutego 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzonych I. F. i B. F. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 20.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonych, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu

Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

VI. w dniu 03 lutego 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzoną E. F. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 50.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.;

VII. w dniu 03 lutego 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzoną U. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 80.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

VIII. w dniu 04 lutego 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, doprowadzili pokrzywdzonych A. R. i Z. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 23.000,- zł, w postaci pieniędzy w kwocie 2.000,- zł oraz biżuterii o wartości 21.000,- zł, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

IX. w dniu 04 lutego 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzoną H. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o nieustalonej wartości, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie

z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k.;

X. w dniu 09 lutego 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, co do których materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzoną A. Z., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 15.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/ 07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XI. w dniu 10 lutego 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzonego F. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XII. w dniu 22 lutego 2012 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, doprowadzili pokrzywdzonego F. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 3.000,- zł, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XIII. w dniu 23 lutego 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, doprowadzili pokrzywdzoną K. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 5.300,- zł, w postaci pieniędzy w kwocie 300 zł oraz złotej biżuterii i zegarka o wartości 5.000,- zł, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia

przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XIV. w dniu 24 lutego 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, doprowadzili pokrzywdzoną E. G. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 24.300,- zł, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XV. w dniu 02 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzonego J. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 4.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XVI. w dniu 02 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim prowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzonych J. M. i B. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 20.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonych, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XVII. w dniu 02 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzoną D. Zasadną do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 20.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XVIII. w dniu 03 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, doprowadzili pokrzywdzonych K. G. i E. G. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 1.000 Euro i 500 USD, tj. 5.400,- zł, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt V K 507/ 07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XIX. w dniu 11 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzoną D. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 60.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 13§1 . w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XX. w dniu 12 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, doprowadzili pokrzywdzoną D. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 19.900,- zł, zł w postaci pieniędzy w kwocie 2.000,- zł oraz złotej biżuterii i zegarka o wartości 17.900,- zł, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XXI. w dniu 22 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, doprowadzili pokrzywdzoną M. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 26.000,- zł, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XXII. w dniu 22 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzonego M. S. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 30.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym

zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XXIII. w dniu 23 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłował doprowadzić pokrzywdzonego S. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 200.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XXIV. w dniu 23 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzoną J. C. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 50.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XXV. w dniu 23 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzoną C. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w nieustalonej wysokości, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XXVI. w dniu 24 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, doprowadzili pokrzywdzoną G. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 2.600,- zł, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października

2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XXVII. w dniu 24 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzonego F. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XXVIII. w dniu 24 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzoną M. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 20.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XXIX. w dniu 24 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzonego E. G. (3) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 4.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popełnienia przestępstwa z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XXX. w dniu 24 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzonego E. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 20.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonego, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest

popelnienia przestępstwa z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) o przestępstwo z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XXXI. w dniu 24 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzoną J. C. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w nieustalonej wysokości, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popelnienia przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XXXII. w dniu 24 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, usiłowali doprowadzić pokrzywdzoną Z. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 15.000,- zł, jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na postawę pokrzywdzonej, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popelnienia przestępstwa z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XXXIII. w dniu 25 marca 2011 r. w G. i P., wspólnie i w porozumieniu wraz z innymi nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa, doprowadził pokrzywdzonych B. K. i J. K. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 8.000,- zł, przy czym zarzuconego im czynu dopuścili się działając w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw, zaś Ł. T. (1) również przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r., sygn. akt VK 507/07, za podobne przestępstwo umyślne z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., to jest popelnienia przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., zaś w stosunku do Ł. T. (1) przestępstwa z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

XXXIV. w okresie od dnia 01 lutego 2011 r. do dnia 26 marca 2011 r. w G., G., G. i P., brali udział w zorganizowanym związku mającym na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w błąd pokrzywdzonych co do tożsamości, sytuacji materialnej i pokrewieństwa i doprowadzaniu ich w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, to jest popelnienia przestępstwa z art. 258§1 k.k.

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 7 maja 2015 roku:

I. oskarżonego Z. Ł. (1) uznał za winnego popelnienia:

1/ czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. T. (1) i innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.;

2/ czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. T. (1) i innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

3/ czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art.13 §1k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

4/ czynu zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. T. (1) i innymi ustalonymi osobami, a nadto z ustaleniem, iż usiłowanie było nieudolne w odniesieniu do kwoty przekraczającej 1400 złotych, który to czyn zakwalifikował z art.13 § 1k.k. art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

5/ czynu zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a nadto z ustaleniem, iż usiłowanie było nieudolne w odniesieniu do kwoty przekraczającej 1500 złotych, który to czyn zakwalifikował z art.13 §1k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

6/ czynu zarzucanego mu w punkcie VI aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art.13 §1k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

7/ czynu zarzucanego mu w punkcie VII aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a nadto z ustaleniem, iż usiłowanie było nieudolne w odniesieniu do kwoty przekraczającej 150 złotych, który to czyn zakwalifikował z art.13 §1k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

8/ czynu zarzucanego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. T. (1) i innymi ustalonymi osobami, oraz z ustaleniem, iż sprawcy doprowadzili pokrzywdzonych A. R. i Z. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wysokości 6 780 zł, w postaci pieniędzy w kwocie 2.000 zł oraz biżuterii o wartości 4 780 zł, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

9/ czynu zarzucanego mu w punkcie IX aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a nadto z ustaleniem, iż sprawcy usiłowali doprowadzić pokrzywdzoną H. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o nieustalonej wartości, w postaci pieniędzy w walucie obcej (euro i funty) , jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego określonego w art.286 § 1 k.k. , który to czyn zakwalifikował z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

10/ czynu zarzucanego mu w punkcie X aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a nadto z ustaleniem, iż usiłowanie było nieudolne w odniesieniu do kwoty przekraczającej 100 złotych, który to czyn zakwalifikował z art.13 §1k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

11/ czynu zarzucanego mu w punkcie XI aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a nadto z ustaleniem, iż usiłowanie było nieudolne w odniesieniu do kwoty przekraczającej 7000 złotych, który to czyn zakwalifikował z art.13 §1k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

12/ czynu zarzucanego mu w punkcie XII aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. T. (1) i innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

13/ czynu zarzucanego mu w punkcie XIII aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. T. (1) i innymi ustalonymi osobami, oraz z ustaleniem, iż sprawcy doprowadzili pokrzywdzoną K. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wysokości 5.940 złotych, w postaci pieniędzy w kwocie 300 zł oraz złotej biżuterii i zegarka o wartości 5.640 złotych, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

14/ czynu zarzucanego mu w punkcie XIV aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. T. (1) i innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

15/ czynu zarzucanego mu w punkcie XV aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, oraz z ustaleniem , iż sprawcy usiłowali doprowadzić pokrzywdzonego J. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2000 złotych, który to czyn zakwalifikował z art.13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

16/ czynu zarzucanego mu w punkcie XVI aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art.13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

17/ czynu zarzucanego mu w punkcie XVII aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art.13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

18/ czynu zarzucanego mu w punkcie XVIII aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. T. (1) i innymi ustalonymi osobami, oraz z ustaleniem, iż sprawcy doprowadzili pokrzywdzonych K. i E. G. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 1.000 Euro, co stanowiło równowartość kwoty 3.977,30 złotych i 500 USD, co stanowiło równowartość 1435,20 złotych - to jest mieniem w postaci pieniędzy, o łącznej wartości 5.412,50 złotych, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

19/ czynu zarzucanego mu w punkcie XIX aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a nadto z ustaleniem, iż usiłowanie było nieudolne w odniesieniu do kwoty przekraczającej 200 złotych, który to czyn zakwalifikował z art.13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

20/ czynu zarzucanego mu w punkcie XX aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. T. (1) i innymi ustalonymi osobami, oraz z ustaleniem, iż sprawcy doprowadzili pokrzywdzoną D. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 9 800 złotych, w postaci pieniędzy w kwocie 2 000 złotych oraz złotej biżuterii i zegarka o wartości 7 800 złotych, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

21/ czynu zarzucanego mu w punkcie XXIII aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a nadto z ustaleniem, iż usiłowanie było nieudolne w odniesieniu do kwoty przekraczającej 10 000 złotych, który to czyn zakwalifikował z art.13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k;

22/ czynu zarzucanego mu w punkcie XXIV aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a nadto z ustaleniem, iż usiłowanie było nieudolne w odniesieniu do kwoty przekraczającej 20 500 złotych, który to czyn zakwalifikował z art.13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.;

23/ czynu zarzucanego mu w punkcie XXV aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art.13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.;

24/ czynu zarzucanego mu w punkcie XXVI aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. T. (1) i innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.;

25/ czynu zarzucanego mu w punkcie XXVII aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a nadto z ustaleniem, iż sprawcy usiłowali doprowadzić pokrzywdzonego F. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o nieustalonej wartości w postaci pieniędzy, który to czyn zakwalifikował z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.;

26/ czynu zarzucanego mu w punkcie XXVIII aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a nadto z ustaleniem, iż usiłowanie było nieudolne w odniesieniu do kwoty przekraczającej 20 złotych, który to czyn zakwalifikował z art.13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.;

27/ czynu zarzucanego mu w punkcie XXIX aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. T. (1) i innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.;

28/ czynu zarzucanego mu w punkcie XXX aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a nadto z ustaleniem, iż usiłowanie było nieudolne w odniesieniu do nieustalonej kwoty przekraczającej kilka tysięcy złotych, który to czyn zakwalifikował z art.13§1k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.;

29/ czynu zarzucanego mu w punkcie XXXI aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a nadto z ustaleniem, iż sprawcy usiłowali doprowadzić pokrzywdzoną J. C. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o nieustalonej wartości w postaci pieniędzy , jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego określonego w art.286 § 1 k.k. , który to czyn zakwalifikował z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

30/ czynu zarzucanego mu w punkcie XXXII aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a nadto z ustaleniem, iż sprawcy usiłowali doprowadzić pokrzywdzoną Z. C. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 10 000 złotych w postaci pieniędzy , jednakże zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na brak przedmiotu nadającego się do popełnienia na nim czynu zabronionego określonego w art.286 § 1 k.k. , który to czyn zakwalifikował z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

31/ czynu zarzucanego mu w punkcie XXXIII aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Ł. T. (1) i innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.;

czyny te potraktował jako ciąg przestępstw i za to przy zastosowaniu art. 91§ 1 k.k. na mocy art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności .

II W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu Z. Ł. (1) w punkcie XXXIV aktu oskarżenia, opisanego w części wstępnej wyroku, uznał go za winnego tego, że w okresie od dnia 01 lutego 2011 r. do dnia 25 marca 2011 r. w G., G., S. i P., brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w błąd pokrzywdzonych, co do tożsamości, sytuacji materialnej oraz pokrewieństwa i doprowadzaniu ich w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym w skład grupy przestępczej wchodził nadto Ł. T. (1) oraz trzy inne ustalone osoby , czyn ten zakwalifikował z art. 258§ 1 k.k. i za to na mocy art. 258§ 1 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

III. Oskarżonego Z. Ł. (1) uniewinnił od popełnienia czynów opisanych w punktach XXI i XXII aktu oskarżenia i części wstępnej wyroku.

IV. Na mocy art. 91§ 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone w punktach I i II wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu Z. Ł. (1) karę łączną 3 lat pozbawienia wolności .

V. Oskarżonego Ł. T. (1) uznał za winnego tego , że działając w warunkach powrotu do przestępstwa, określonych w art. 64 § 1 k.k., przed upływem pięciu lat od odbycia w okresie od 21 lutego 2007 r. do 12 czerwca 2007 r., od 13 sierpnia 2008 r. do 10 kwietnia 2009 r. i od 10 maja 2009 r. do 24 maja 2010 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02 października 2007 r. w sprawie o sygn. akt VK 507/07 za przestępstwo z art. 280§1 k.k. w zb. z art. 158§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., dopuścił się następujących czynów zabronionych:

1/ czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Z. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. ;

2/ czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Z. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

3/ czynu zarzucanego mu w punkcie IV aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Z. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami, a nadto z ustaleniem, iż usiłowanie było nieudolne w odniesieniu do kwoty przekraczającej 1400 złotych, który to czyn zakwalifikował z art.13 § 1k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

4/ czynu zarzucanego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Z. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami, oraz z ustaleniem, iż sprawcy doprowadzili pokrzywdzonych A. R. i Z. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wysokości 6 780 zł, w postaci pieniędzy w kwocie 2.000 zł oraz biżuterii o wartości 4 780 zł, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

5/ czynu zarzucanego mu w punkcie XII aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Z. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

6/ czynu zarzucanego mu w punkcie XIII aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Z. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami, oraz z ustaleniem, iż sprawcy doprowadzili pokrzywdzoną K. D. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wysokości 5.940 złotych, w postaci pieniędzy w kwocie 300 zł oraz złotej biżuterii i zegarka o wartości 5.640 złotych, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

7/ czynu zarzucanego mu w punkcie XIV aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Z. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

8/ czynu zarzucanego mu w punkcie XVIII aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Z. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami, oraz z ustaleniem, iż sprawcy doprowadzili pokrzywdzonych K. i E. G. (2) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 1.000 Euro, co stanowiło równowartość kwoty 3.977,30 złotych i 500 USD, co stanowiło równowartość 1432,50 złotych- to jest mieniem w postaci pieniędzy, o łącznej wartości 5.412,50 złotych, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

9/ czynu zarzucanego mu w punkcie XX aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Z. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami, oraz z ustaleniem, iż sprawcy doprowadzili pokrzywdzoną D. G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o łącznej wartości 9 800 złotych, w postaci pieniędzy w kwocie 2 000 złotych oraz złotej biżuterii i zegarka o wartości 7 800 złotych, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

10/ czynu zarzucanego mu w punkcie XXI aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, oraz ze sprostowaniem, iż imię pokrzywdzonej brzmi M., który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

11/ czynu zarzucanego mu w punkcie XXVI aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Z. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

12/ czynu zarzucanego mu w punkcie XXIX aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Z. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

13/ czynu zarzucanego mu w punkcie XXXIII aktu oskarżenia , opisanego w części wstępnej wyroku, z ustaleniem, iż oskarżony działał w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z Z. Ł. (1) i innymi ustalonymi osobami, który to czyn zakwalifikował z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.;

czyny te potraktował jako ciąg przestępstw i za to przy zastosowaniu art. 91§ 1 k.k. na mocy art. 286§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności .

VI. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu Ł. T. (1) w punkcie XXXIV aktu oskarżenia, opisanego w części wstępnej wyroku, uznał go za winnego tego, że w okresie od dnia 01 lutego 2011 r. do dnia 25 marca 2011 r. w G., G., S., G. i P., brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w błąd pokrzywdzonych co do tożsamości, sytuacji materialnej oraz pokrewieństwa i doprowadzaniu ich w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym w skład grupy przestępczej wchodził nadto Z. Ł. (1) oraz trzy inne ustalone osoby, czyn ten kwalifikuje z art. 258§ 1 k.k. i za to na mocy art. 258§ 1 k.k. skazuje go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

VII. Oskarżonego Ł. T. (1) uniewinnił od zarzutu popełnienia czynów opisanych w punktach III, V, VI, VII, IX, X, XI, XV, XVI, XVII, XIX, XXII, XXIII, XXIV, XXV, XXVII, XXVIII, XXX, XXXI i XXXII aktu oskarżenia i części wstępnej wyroku.

VIII. Na mocy art. 91§ 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone w punktach V i VI wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu Ł. T. (1) karę łączną 3 lat pozbawienia wolności .

IX. Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych Z. Ł. (1) i Ł. T. (1) solidarnie obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, poprzez zapłatę na rzecz:

- A. K. i J. K. (1) kwoty 20.000,00 zł,

- J. F. kwoty 5.000,00 zł,

- A. R. i Z. R. kwoty 6.789,00 zł,

- F. K. kwoty 3.000,00 zł ,

- E. G. (1) kwoty 24.300,00 zł,

- E. G. (2) kwoty 5.321,50 zł,

- D. G. kwoty 9.800,00 zł;

X. Na mocy art. 415 § 2 k.p.k. powództwo cywilne złożone przez M. S. (3) pozostawił bez rozpoznania.

XI. Na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

- oskarżonemu Z. Ł. (1) od dnia 25 marca 2011 roku do dnia 15 czerwca 2011 roku,

- oskarżonemu Ł. T. (1) od dnia 25 marca 2011 roku do dnia 26 maja 2011 roku i od dnia 02 kwietnia 2013 roku do dnia 17 listopada 2014 roku;

XII. Orzekł o kosztach obrony z urzędu oskarżonego Ł. T. (1).

XIII. Zasądził od obu oskarżonych opłaty w kwotach po 400 złotych i zwolnił oskarżonych od uiszczenia wydatków, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od wyroku wnieśli obrońcy obu oskarżonych i oskarżyciel publiczny.

Prokurator Rejonowy G.-O. w G. zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych Z. Ł. (1) i Ł. T. (1) zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez uznanie, iż oskarżeni Z. Ł. (1) i Ł. przy popełnianiu czynów opisanych w pkt I i V wyroku działali wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a także poprzez uznanie, iż w skład grupy przestępczej opisanej w pkt II i VI wyroku poza oskarżonymi wchodziły trzy inne ustalone osoby, pomimo iż ujawniony w toku postępowania sądowego materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie kategoriycznych ustaleń co do ilości i danych osobowych pozostałych osób biorących udział w popełnieniu w/ wskazanych czynów;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, poprzez uznanie, iż zgromadzony materiał dowodowy nie dawał podstaw do przypisania Z. Ł. (1) popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach XXI i XXII aktu oskarżenia, podczas gdy prawidłowa analiza przeprowadzonych dowodów, w tym w szczególności wyjaśnień oskarżonego Z. Ł. (1) w powiązaniu z ustalonymi danymi dotyczącymi użytkowanych aparatów i numerów telefonicznych prowadzi do wniosku, iż oskarżony Z. Ł. (1) dopuścił się popełnienia również tych dwóch przestępstw;

3. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, poprzez uznanie, iż Ł. T. (1), poza dwoma przypadkami, nie przystąpił w ramach zawartego z pozostałymi współsprawcami

porozumienia do realizacji tych czynów zabronionych, gdzie wskutek postawy pokrzywdzonych, nie doszło do ich ostatecznego popełnienia, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego wskazuje, iż zachowanie Ł. T. (1) polegające na przemieszczeniu się w pobliże miejsce zamieszkania pokrzywdzonych rozpoczynało i warunkowało dalsze działania grupy przestępczej bezpośrednio zmierzające do popełnienia wszystkich zarzucanych oskarżonemu przestępstw, w konsekwencji niesłuszne uniewinnienie oskarżonego Ł. T. (1) od popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach III, V, VI, VII, IX, X, XI, XV, XVI, XVII, XIX, DCII, XXIII, XXIV, xxv, XXVII, XXVIII, [II, xxx, XXXI, i XXXII aktu oskarżenia;

4. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez niesłuszne pominięcie przepisu art. 13 §2 k.k. przy wskazaniu kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu Z. Ł. (1) w podpunktach 4, 5, 7, 10, 11, 19, 21, 22, 26 i 28 punktu I wyroku oraz oskarżonemu Ł. T. (1) w podpunkcie 3 punktu V wyroku;

5. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 46 §1 k.k. poprzez orzeczenie w punkcie IX wyroku obowiązku solidarnego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz A. R. Z. R. kwoty 6.789,00 zł /sześć tysięcy siedemset osiemdziesiąt dziewięć złotych 00/100/ oraz na rzecz E. G. (2) kwoty 5.321,50 zł /pięć tysięcy trzysta dwadzieścia jeden złotych 50/ 100/ podczas gdy wysokość szkody ustalona w wyroku w przypadku przestępstwa na szkodę A. R. wyniosła 6.780.00 zł /sześć tysięcy siedemset osiemdziesiąt złotych 00/ 100/, zaś w przypadku przestępstwa na szkodę E. G. (2) wyniosła 5.412,50 zł /pięć tysięcy czterysta dwanaście złotych 50/100/;

6. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, mianowicie art. 624 §1 kpk poprzez niesłuszne jego zastosowanie i zwolnienie oskarżonych od uiszczenia wydatków poniesionych przez Skarb Państwa wskutek błędnego ustalenia stanu faktycznego i uznanie, iż zasądzenie od oskarżonych wydatków poniesionych przez Skarb Państwa będzie stanowiło dla nich nadmierny uszczerbek.

W petitum apelacji skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez dokonanie zmiany opisu przypisanych oskarżonym czynów i uznanie, iż oskarżeni Z. Ł. (1) i Ł. T. (1) czynów opisanych w pkt I i V wyroku dopuścili się działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami oraz wskazanie w pkt II i VI wyroku, iż oskarżeni Z. Ł. (1) i Ł. T. (1) brali udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw wraz z innymi nieustalonymi osobami;

2. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie, iż czyny przypisane oskarżonemu Z. Ł. (1) w podpunktach 4, 5, 7, 10, 11, 19, 21, 22, 26 i 28 punktu I wyroku wyczerpują znamiona czynów z art. 13 §1 i 2 kk w zw.: art. 286 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk, zaś czyn przypisany oskarżonemu Ł. T. (1) w podpunkcie 3 punktu V wyroku wyczerpuje znamiona czynu z art. 13 §1 i 2 kk w zw. z art. 286 §1 kk w zw. z art. 65 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk;

3. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonych Z. Ł. (1) i Ł. T. (1) solidarnie obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz A. R. i Z. R. kwoty 6.780,00 zł /sześć tysięcy siedemset osiemdziesiąt złotych 00/100/, zaś na rzecz E. G. (2) kwoty 5.412,50 zł /pięć tysięcy czterysta dwanaście złotych 50/100/;

4. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obciążenie oskarżonych Z. Ł. (1) i Ł. T. (1) w całości wydatkami poniesionymi przez Skarbu Państwa od chwili wszczęcia postępowania; niezasadne 443 kpk

5. uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części uniewinniającej oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów oraz pozostawiającej powództwo cywilne pokrzywdzonej M. S. (3) bez rozpoznania, to jest w zakresie punktów III, VII i X zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania;

6. pozostałym zakresie o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Obrońca oskarżonego Z. Ł. (1) zaskarżył wyrok zakresie dotyczącym oskarżonego Z. Ł. (1) w całości na korzyść oskarżonego zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania, a konkretnie dowodu z zeznań świadka J. B., którego szereg przypuszczeń i ustaleń opartych na wiedzy operacyjnej, którą Sąd błędnie utożsamiał z wiedzą co do faktów dającą możliwość dokonania ustaleń faktycznych;

2. naruszenie art. 2 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., mające wpływ na treść orzeczenia, poprzez naruszenie zasady prawdy materialnej i dokonanie dowolnej oraz wybiórczej oceny materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego, w szczególności polegającej na częściowym braku odmówienia wiarygodności treści wyjaśnień oskarżonego w zakresie składu osobowego grupy zajmującej się dokonywaniem oszustw na tzw. „wnuczka” przy jednoczesnym uznaniu, iż oskarżony wyjaśniał wiarygodnie co do sposobu działania sprawców i jego roli;

3. naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez brak wskazania w jakiej części Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne, a w jakiej odmówił im waloru, co prowadzi do naruszenia prawa do obrony oskarżonego, który nie mógł skutecznie realizować swoich uprawnień;

4. naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez brak wskazania jaką konkretnie rolę oskarżony Z. Ł. (1) miał pełnić w popełnieniu przestępstw /skazanych w akcie oskarżenia pod numerami XIX, XXXI, III, IV, V, VI, VII, VIII, [X, X, XII, XIV, XV, XVI, XVIII, XX, XXVI, XXVIII, XXIX;

5. naruszenie art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez wewnętrzną sprzeczność ustaleń Sądu, z których z jednej strony wynika, iż rolą oskarżonego Ł. było inicjowanie rozmów z osobami starszymi tj. dzwonienie do nich, a z drugiej, iż do pokrzywdzonych mogły dzwonić również inne osoby i inicjować rozmowę na temat wyłudzenia pieniędzy. Dodatkowo sprzeczne ustalenie zgodnie z którym oskarżony Z. Ł. (1) miał również dzwonić do oskarżonego Ł. T. (1) z udzielaniem mu informacji na temat odbierania pieniędzy od pokrzywdzonych;

I w wyniku wskazanych powyżej uchybień dopuszczenie się następujących błędnych ustaleń faktycznych, które wpłynęły na treść orzeczenia:

a) błędnego ustalenia, iż funkcjonowała grupa przestępcza w skład której wchodził Z. Ł. (1), J. Ż., P. Ł. oraz D. Ł. i że rolą oskarżonego było dzwonienie do osób starszych,

b) błędnego ustalenia, iż oskarżony Ł. brał udział w przestępstwach wskazanych w akcie oskarżenia pod numerami IX, X, XI, XII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX;

Jednocześnie w przypadku nieuwzględnienia wskazanych powyżej zarzutów i uznaniu, iż wyrok Sądu I instancji nie zawiera uchybień proceduralnych oraz błędnych ustaleń faktycznych, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

6. rażącą niewspółmierność kary poprzez wymierzenie zbyt surowej kary za ciąg przestępstw związanych z popełnianiem i usiłowaniem popełnienia przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w sytuacji, gdy Sąd całkowicie min. przemilczał istotną okoliczność łagodzącą polegającą na, dobrowolnym wpłaceniu kwoty 70 000 zł tytułem zabezpieczenia, a tym samym praktycznie całkowitego naprawienia szkody przez oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych.

W petitum apelacji skarżący nie sformułował wniosków, które jednak w sposób pośredni wynikają z jej uzasadnienia.

Obrońca oskarżonego Ł. T. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze w punktach: V; V, Vi, VIII, XII, XIII zarzucając mu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k. w zw. z art. 443 k.p.k. poprzez nie rozważenie przez Sąd pierwszej instancji przy wymiarze kary pozbawienia wolności faktu uniewinnienia oskarżonego Ł. T. (1) od dwudziestu czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia przez przyzmat wysokości kary pozbawienia wolności orzeczonej w stosunku do oskarżonego przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w wyroku z dnia 12

czerwca 2013 roku (sygn.. akt IV K 246/12) oraz kary pozbawienia wolności orzeczonej zaskarżonym wyrokiem, co stanowi naruszenie zasady zakazu orzekania na niekorzyść oskarżonego;

2. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k. w zw. z art. 443 k.p.k. poprzez zastosowanie przez Sąd pierwszej instancji przy wymiarze kary instytucji powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k.k., pomimo iż Sąd I instancji przy pierwszym rozpoznaniu sprawy nie wziął pod uwagę tej okoliczności jako obciążającej oskarżonego przy wymiarze kary pozbawienia wolności, co stanowi naruszenie zasady zakazu orzekania na niekorzyść oskarżonego;

3. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 115 § 2 k.k. w zw. z art. 443 k.p.k. w zw. z art. 258 § 1 k.k. poprzez nie uwzględnienie przez sąd pierwszej instancji przy wymiarze kary pozbawienia wolności faktu, że oskarżony został uznany winnym udziału w „zorganizowanej grupie przestępczej”, a nie jak uznał to Sąd Okręgowy w Gdańsku w wyroku z dnia 12 czerwca 2013 roku (sygn.. akt IVK 246/13) w „związku mającym na celu popełnienie przestępstwa”, co powinno skutkować obniżeniem wymiaru kary pozbawienia wolności;

4. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 32 pkt 3 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. poprzez nie rozważenie przy wymiarze kary, iż oskarżony Ł. T. (1) nie dopuścił się czynów z art. 286 § 1 k.k. w formie kwalifikowanej.

W petitum apelacji skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku przez obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonego przez Sąd pierwszej instancji w zakresie w jakim Sąd uznał winę i sprawstwo oskarżonego, ewentualnie
2. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w zaskarżonej części do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacje zarówno obrońców oskarżonych jak i prokuratora, chociaż w różnym stopniu, okazały się zasadne.

Zarzuty: z punktu I apelacji prokuratora jak i z punktów od 1 do 3 oraz punktu A apelacji obrońcy oskarżonego Z. Ł. (1) okazały się zasadne.

Sąd pierwszej instancji stanął na stanowisku, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na dokonanie dokładnych ustaleń faktycznych w zakresie składu osobowego zorganizowanej grupy przestępczej i ustalił, że w jej skład oprócz obu oskarżonych wchodziła jeszcze siostra oskarżonego Z. Ł. (1), jej mąż i osoba, która została zatrzymana w mieszkaniu rodziny tegoż oskarżonego. Nadto Sąd Okręgowy nie dokonując stanowczych ustaleń faktycznych stwierdził, że najprawdopodobniej w skład grupy wchodził ojciec oskarżonego Z. Ł. (1). Ustaleń Sąd meriti dokonał na podstawie faktu, iż ojciec oskarżonego Z. Ł. (1) i osoba zatrzymana w mieszkaniu wraz z oskarżonym, wcześniej byli karani „za oszustwa na tzw. wnuczka”. Nadto, zdaniem Sądu pierwszej instancji, pozwalał na to fakt zarejestrowania telefonów, które były używane przez oskarżonego, na jego siostrę i jej męża. Ważną okolicznością, według Sądu pierwszej instancji, pozwalającą dokonać tak szczegółowych ustaleń, było podobieństwo siostry oskarżonego Z. Ł. (1) do kobiety, której oskarżony Ł. T. (1) przekazywał mienie ruchome zabrane pokrzywdzonym. Przy czym należy wskazać, że podobieństwa tego doszukał się Sąd pierwszej instancji li tylko na podstawie opisu wyglądu kobiety przedstawionego przez oskarżonego Ł. T. (1), który jego zdaniem odpowiadał rysopisowi siostry oskarżonego Z. Ł. (1).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego przedstawione fakty stanowią poszlaki, które jednak nie wykluczają innych wersji, a które wcale nie wskazują na udział osób, których tożsamość określił Sąd Okręgowy, w popełnianiu przestępstw przypisanych oskarżonym. Posługiwanie się telefonami osób bliskich wcale nie świadczy, że osoby te były świadome do jakich celów one służyły. To, że ktoś był już karany za podobne, nawet w dosłownym, a nie tylko prawnym, słowa tego znaczeniu, przestępstwa też nie może być podstawą ustaleń, że wrócił na drogę przestępczą. Podobne wątpliwości pojawiły się przy dokonywaniu ustaleń faktycznych przez Sąd meriti, albowiem udział w popełnianiu przestępstw ojca oskarżonego Z. Ł. (1) Sąd określił tylko jako prawdopodobny. Przedstawione wątpliwości związane z oceną dowodów,

zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie dawały podstaw do dokonania stanowczych i nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych w zakresie osobowego składu zorganizowanej grupy przestępczej, co jednak nie podważa ustaleń, że oskarżeni nie działali sami, a tworzyli wraz z nieustalonymi osobami zorganizowaną grupę przestępczą.

Przedstawione ustalenia faktyczne należy ocenić również w aspekcie, czy są one mniej korzystne dla oskarżonego Z. Ł. (1), ze względu na gwarancyjny charakter przepisów art. 443 k.p.k. i art. 434 § 1 k.p.k., albowiem wcześniej, po rozpoznaniu sprawy po raz pierwszy, Sąd Okręgowy dokonał ustaleń, które nie pozwalały na personalizację składu osobowego zorganizowanej grupy przestępczej (związku przestępczego) i współsprawców działających wspólnie i w porozumieniu z oskarżonymi.

W postanowieniu z 5 października 2010 r. sygn. akt III KK 79/10 (LEX 656472) Sąd Najwyższy wyraził słuszny pogląd prawny, iż gwarancyjny charakter funkcjonalnej wykładni przepisów art. 443 k.p.k. i art. 434 § 1 k.p.k. rozciąga obowiązanie zakazu reformationis in peius również na ustalenia faktyczne i to niezależnie od tego czy ustalenia te zawarte zostały w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w tzw. części dyspozytywnej wyroku bądź postanowieniu, czy jedynie w części motywacyjnej. Rozwinięcia tego zagadnienia Sąd Najwyższy dokonał m.in. w postanowieniu z dnia 5 sierpnia 2009 r. sygn. akt II KK 36/09 (OSN 2009/9/80). Z kolei w tym judykacie Sąd Najwyższy stwierdził, iż zakaz orzekania na niekorzyść oskarżonego w wypadku braku środka odwoławczego wniesionego na jego niekorzyść oznacza, że ani w postępowaniu odwoławczym, ani w postępowaniu ponownym, jego sytuacja nie może ulec pogorszeniu w jakimkolwiek zakresie, w tym również w stanie ustaleń faktycznych, powodujących, lub tylko mogących powodować negatywne skutki w sytuacji prawnej oskarżonego.

Chociaż Sąd pierwszej instancji nie wskazał jako okoliczność obciążającą działanie wspólnie i w porozumieniu z osobami bliskimi, to jednak niewątpliwie ustalenia w tym zakresie, poczynione przez Sąd pierwszej instancji, są niekorzystne dla oskarżonego Z. Ł. (1), skoro Sąd ten zwrócił uwagę na postawę oskarżonego, który dążył do zawarcia konsensusu z oskarżycielem publicznym byle tylko nie ujawnić udziału członków rodziny w przestępstwie.

Nie jest zasadny zarzut z punktu 4 i z punktu B apelacji obrońcy oskarżonego Z. Ł. (1).

Co nie może budzić wątpliwości, udział oskarżonego Z. Ł. (1) w popełnieniu przypisanych mu czynów, Sąd pierwszej instancji ustalił przede wszystkim na podstawie jego wyjaśnień, w których początkowo przyznał się do popełnienia wszystkich zarzuconych mu przestępstw by później, nieco zmieniając ich treść, zasłaniać się niepamięcią, a na końcu składając je przed Sądem ponownie rozpoznającym sprawę, kwestionować swój udział w części z nich. Opisując swój udział w popełnieniu poszczególnych przestępstw oskarżony przedstawiał swoją rolę jako osoby wykonującej, na przemian z osobą o imieniu A., telefonów do osób pokrzywdzonych. Przy czym oskarżony w swych wyjaśnieniach wyraźnie podkreślił, że podczas przeprowadzanych rozmów przez niego, czy przez osobę o imieniu A., zawsze obaj byli obecni razem. Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu wyroku opisując każdy czyn z punktów: XIX, XXXI, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X, XII, XIV, XV, XVI, XVIII, XX, XXVI, XXVIII, XXIX, nawet nie wskazując kto był osobą przeprowadzającą rozmowę dokonał takich ustaleń jakie z jednej strony były możliwe w oparciu o zebrany materiał dowodowy, a z drugiej strony, nie pozostawiały żadnych wątpliwości, że oskarżony Z. Ł. (1) bądź sam prowadził rozmowę, bądź był obecny przy drugiej osobie ją prowadzącej z osobą pokrzywdzoną. Takie ustalenia są wystarczające i adekwatne by uzasadnić działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, przypisane oskarżonemu w wyżej wskazanych punktach wyroku. Nie mogą budzić wątpliwości, co do swej zasadności, ustalenia Sądu meriti, które wskazują, że oprócz oskarżonego Z. Ł. (1) i osoby o imieniu A., podczas przeprowadzanych rozmów z pokrzywdzonymi, obecne były jeszcze inne osoby, tym bardziej że oparte są na dowodach dających podstawę do takich ustaleń, mimo, że nie korespondują z wyjaśnieniami samego oskarżonego. Przy czym należy podkreślić, że wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy dokonując oceny tych ostatnich wskazał, w jakim zakresie są wiarygodne, a w jakim nie zasługują na ten przymiot.

Podnieść należy, że przedstawiając ustalenia faktyczne, co do każdego z kwestionowanych przez skarżącego czynów, Sąd pierwszej instancji wskazał dowody, które były podstawą ustaleń, wśród których oprócz wyjaśnień oskarżonego znajdują się odpowiednie wykazy połączeń telefonicznych i wykazy kart sim.

Podobnie jak poprzedni, należy ocenić zarzut z punktu 5 apelacji.

Jak już wyżej wskazano, w swych ustaleniach Sąd pierwszej instancji przyjmuje sytuację, kiedy oskarżony Z. Ł. (1), był tylko obecny podczas rozmowy prowadzonej przez towarzyszącą mu osobę z pokrzywdzonymi, co zresztą wynika z wyjaśnień samego oskarżonego. Jednak zawsze, jak wynika z tych ustaleń, podczas przeprowadzania rozmów, czy to przez samego oskarżonego, czy przez towarzyszącą mu osobę, we wszystkich przypisanych mu czynach był on obecny. Taka rola przypisana oskarżonemu jest wystarczającą by uznać, że czynów tych dopuścił się działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Tym bardziej, jak wynika z ustaleń Sądu Okręgowego, podejmowane działania przez oskarżonych by osiągnąć zakładany cel, wymagały udziału innych jeszcze osób, oprócz tej odbierającej pieniądze, czy inne wartościowe rzeczy od pokrzywdzonych. Toteż Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska skarżącego, gdy ten zarzuca brak jednoznacznego określenia roli oskarżonego w popełnieniu przypisanych mu czynów (pkt 5 apelacji), jak również gdy kwestionuje ustalenia w zakresie udziału oskarżonego Z. Ł. (1) w popełnieniu czynów z punktów: IX, X, XI, XII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX aktu oskarżenia.

Wbrew twierdzeniom autora apelacji, Sąd pierwszej instancji zasadnie przypisał oskarżonemu Z. Ł. (1) popełnienie czynów z punktów: IX, X, XI, XII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX. Twierdzenie, że w telefonach, z których wykonywano połączenia z pokrzywdzonymi nie funkcjonowały karty z numerów telefonów oskarżonego nie podważa dokonanych ustaleń, albowiem Sąd Okręgowy przyjął, że rozmowy podczas tych zdarzeń mógł prowadzić zarówno oskarżony jak i inna towarzysząca mu osoba. Jednak, co jest niewątpliwe, rozmowy były przeprowadzane z tych samych aparatów telefonicznych (o tym samym indywidualnym numerze identyfikacyjnym telefonu komórkowego GSM), które były wykorzystywane podczas innych zdarzeń i które były w dyspozycji oskarżonego Z. Ł. (1), bądź oskarżonego Ł. T. (1) Telefon o numerze (...) był wykorzystywany podczas popełniania przestępstw z udziałem oskarżonego Z. Ł. (1) zarówno przed, jak i po zdarzeniach, w których udział oskarżonego został zakwestionowany przez skarżącego. Natomiast telefon o numerze (...) był zarejestrowany na siostrę oskarżonego. Te fakty potwierdzają zasadność ustaleń Sądu Okręgowego.

Nie zasadny okazał się zarzut z punktu b) apelacji prokuratora. Sąd Okręgowy uniewinniając oskarżonego Z. Ł. (1) od popełnienia czynów z punktów XXI i XXII aktu oskarżenia przedstawił w sposób logiczny wywód, którym wykazał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy był niewystarczający by przypisać oskarżonemu czyny popełnione na szkodę pokrzywdzonych na terenie G.. Słusznie Sąd meriti stwierdził, że jedynym dowodem, chociaż nie wystarczającym do przypisania oskarżonemu sprawstwa, był aparat telefoniczny z którego przeprowadzano rozmowy z pokrzywdzonymi. Przy czym stwierdził, że brak w sprawie dowodu, który pozwalałby na ustalenie, że to właśnie oskarżony Z. Ł. (1) rozmawiał z tego aparatu telefonicznego. W odróżnieniu od przestępstw pozostałych, popełnianych na terenie G. i G., oskarżony, jak trafnie zauważył Sąd pierwszej instancji, nigdy nie przyznawał się do popełnienia przestępstw na szkodę pokrzywdzonych mieszkających na terenie G.. Z kolei, nie pozbawione racji jest twierdzenie skarżącego wskazujące na motyw, którym mógł kierować się oskarżony nie przyznając się do popełnienia przestępstw na szkodę mieszkańców G., którym mogła być chęć uniknięcia odpowiedzialności za te czyny. Jednakże, zdaniem Sądu Apelacyjnego, sam motyw nie był by w stanie zmienić sytuacji na niekorzystną dla odpowiedzialności oskarżonego, tym bardziej, że uznając powództwo związane z tymi czynami, nie unikał zupełnie odpowiedzialności, wprawdzie odszkodowawczej, ale zawsze związanej z ich popełnieniem.

Ustalenia w tym zakresie nie mogą być wzruszone, albowiem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli tylko: a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całości okoliczności sprawy; b) stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego; c) jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (porównaj: postanowienie SN z dnia 5 sierpnia 2009 r., II KK 36/09). Zatem jeżeli Sąd pierwszej instancji nie naruszył żadnego z wymienionych wymogów, to brak jest podstaw do podważenia dokonanych ustaleń.

Podobnie, nie mógł znaleźć akceptacji zarzut zawarty w punkcie c) apelacji prokuratora.

Rozstrzygnięcie w zakresie czynów z punktów: III, V, VI, VII, IX, X, XI, XV, XVI, XVII, XIX, DCII, XXIII, XXIV, XXV, XXVII, XXVIII, XXX, XXXI i XXXII aktu oskarżenia zapadło po wnikliwej analizie zebranego materiału dowodowego z uwzględnieniem wskazań i zapatrywań prawnych Sądu odwoławczego przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania, a stanowisko to sprowadzało się do tego, by Sąd ponownie rozpoznając sprawę rozstrzygnął, w przypadku których przestępstw zakończonych w fazie usiłowania, zachowanie oskarżonego Ł. T. (1), jako bezpośrednio zmierzające do wyłudzenia mienia, stwarzało realne zagrożenie dla prawnie chronionych dóbr, jak tego wymaga art. 13 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny uchylający wyrok Sądu Okręgowego wyraził pogląd odnoszący się do odpowiedzialności za usiłowanie popełnione w formie współsprawstwa, by podlegali jej tylko ci z uczestników porozumienia, których zachowania – realizowane zgodnie z tym porozumieniem i przyjętym podziałem ról - zmierzały bezpośrednio do dokonania tego fragmentu znamion, które w myśl porozumienia miało być przez nich realizowane. Oznacza to, że osiągnięcie przez część osób współdziałających etapu usiłowania nie oznacza automatycznie uznania za usiłowanie zachowania kolejnego sprawcy. Zwłaszcza przy braku jego świadomości działań podejmowanych przez pozostałych. Zatem konsekwentnie z tym zapatrywaniem bezpośredniość zachowania zmierzającego do dokonania musi być ustalana odrębnie dla każdego współdziałającego.

Realizując powyższe wskazania, Sąd pierwszej instancji stwierdził, że tylko w dwóch przypadkach, możliwe jest przypisanie oskarżonemu Ł. T. (1) usiłowania dokonania przestępstw tj. tych zarzucanych mu w punkcie 4 i 29 aktu oskarżenia.

Sąd Apelacyjny, aktualnie oceniający orzeczenie, chociaż w odróżnieniu od Sądu pierwszej instancji, nie jest związany wcześniej wyrażonymi zapatrywaniami prawnymi i wskazaniem, to podziela je. Nie znajdując błędów w przedstawionej analizie dotyczącej czynów, od których popełnienia oskarżony został uniewinniony, nie podzielił stanowiska skarżącego.

Zarzut z punktu d) apelacji prokuratora również pozbawiony jest słuszności.

Sąd pierwszej instancji dokonując ustaleń w zakresie czynów przypisanych oskarżonemu Z. Ł. (1) w podpunktach 4, 5, 7, 10, 11, 19, 21, 22, 26 i 28 punktu I wyroku oraz oskarżonemu Ł. T. (1) w podpunkcie 3 punktu V wyroku, doprecyzował ustalenia w sposób niewątpliwie korzystny dla oskarżonych, ustalając wysokość mienia, które oskarżeni mogli potencjalnie uzyskać od pokrzywdzonych, pozostawiając różnicę między tą wartością a wartością żadaną przez oskarżonych w sferze usiłowania nieudolnego.

Gdyby Sąd pierwszej instancji postąpił tak jak zaproponował w apelacji prokurator, mogłoby to wskazywać na multiplikację czynów przypisanych oskarżonym, co ze względu na treść art. 434 §1 k.p.k. i art. 443 k.p.k. nie byłoby możliwe.

Podnieść w tym miejscu należy, że nawet przy przyjęciu konstrukcji - czyn główny i czyn współukarany nie powinno się w kwalifikacji prawnej przypisanego czynu uwidaczniać kwalifikację czynu współukaranego.

Zarzut z punktu 5 okazał się jedynie częściowo zasadny. Jak wynika z materiału dowodowego zebranego przez Sąd pierwszej instancji wysokość szkody wyrządzonej przez oskarżonych odnośnie pokrzywdzonych A. R. i Z. R. była równa kwocie 6.780,00 zł. Stąd Sąd Apelacyjny obniżył wysokość kwoty równej szkodzie, do której naprawienia oskarżeni zostali zobowiązani, o 9 złotych. Na marginesie, należy zwrócić uwagę na to, że do nieprawidłowego określenia wysokości szkody doszło w wyniku błędu rachunkowego, co nie zmienia faktu, że szkoda określona przez Sąd meriti nie odpowiada wysokości powstałej i dlatego Sąd Apelacyjny dokonał odpowiedniej jej korekty. Jakkolwiek wysokość szkody wyrządzonej przez oskarżonych pokrzywdzonemu E. G. (2) została zaniżona o 100 złotych, to Sąd Apelacyjny w tym przypadku nie mógł dokonać zmiany, która byłaby zmianą na niekorzyść oskarżonych, albowiem na przeszkodzie stoi treść przepisów art. 434 §1 k.p.k. i art. 443 k.p.k.

Sąd Apelacyjny nie podzielił poglądu skarżącego i nie stwierdził by Sąd Okręgowy zwalniając oskarżonych od uiszczenia wydatków poniesionych przez Skarb Państwa wskutek błędnego ustalenia stanu faktycznego doprowadził, że wyrok jest dotknięty obrazą przepisu art. 624 §1 k.p.k. Wprawdzie Sąd pierwszej instancji bardzo lakonicznie uzasadnił swe stanowisko w tym względzie, to na podstawie zebranego materiału dowodowego dotyczącego sytuacji majątkowej obu oskarżonych i ciążyących na nich obowiązków wobec pokrzywdzonych przy konieczności odbycia przez nich kar pozbawienia wolności, nie sposób uznać by decyzja ta była bezpodstawna.

Nie są pozbawione słuszności zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego Ł. T. (1) i zarzut z punktu 6 apelacji obrońcy oskarżonego Z. Ł. (1), gdy kwestionują w nich wysokość orzeczonych kar.

W tym miejscu Sąd Apelacyjny zmuszony jest wskazać, że nie można uznać, by zarzuty sformułowane w apelacji obrońcy oskarżonego Ł. T. (1) stanowiły zarzuty z kategorii obrazy prawa materialnego, albowiem art. 53 k.k. nie ma charakteru normy stanowczej (zawierającej nakaz lub zakaz określonego zachowania), zatem jego obraza - w rozumieniu art. 438 pkt 1 k.p.k. - nie wchodzi w grę. Wspomniany przepis określa objęte sferą swobodnego sędziowskiego uznania ogólne dyrektywy wymiaru kary, dlatego podważenie przyjętej na ich podstawie oceny sądu jest możliwe tylko w ramach zarzutu rażącej niewspółmierności kary. Natomiast do obrazy przepisu prawa materialnego dochodzić będzie wówczas, gdy dojdzie do niezastosowania przepisu o charakterze bezwzględny i obligatoryjnym, a także wtenczas, gdy do określonego stanu faktycznego zastosuje się niewłaściwy przepis lub dokona błędnej wykładni. (porównaj: postanowienie SN z dnia 28 maja 2015 r., II KK 126/15). Nie może budzić wątpliwości, że zarzuty z punktów 1, 3, i 4 są zarzutami rażącej niewspółmierności kary, które jako zarzuty z kategorii ocen, zostały podniesione, albowiem zdaniem ich autora, orzeczona kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając się w jego odczuciu karą niesprawiedliwą. Przy tym w każdym z zarzutów, ich autor czyni odniesienie do kary orzeczonej w wyroku wydanym po pierwszym rozpoznaniu sprawy, co wskazuje intencjonalnie na nieprawidłowe zastosowanie przez Sąd przepisu art. 443 k.p.k.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, na obrazę tego przepisu wskazuje treść zarzutu z punktu drugiego, chociaż zarzut ten został określony jako zarzut z kategorii obrazy prawa materialnego. Tak też Sąd odwoławczy będzie odczytywać zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego Ł. T. (1).

Analizując treść stawianych zarzutów odnoszących się do orzeczonych kar zauważyć można, że kwestionują one przestrzeganie przez Sąd meriti przy wymiarze kary zasady zakazu reformationis in peius, wskazują na brak uwzględnienia odmiennej, korzystnej dla oskarżonych, oceny prawnej czynów w porównaniu z tą dokonaną po rozpoznaniu po raz pierwszy przez Sąd Okręgowy sprawy i pominięcie przy wymiarze kary okoliczności łagodzących.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie może budzić wątpliwości, iż orzeczeniem surowszym w rozumieniu art. 443 k.p.k. jest każde orzeczenie, które zawiera rozstrzygnięcie dla oskarżonego mniej korzystne, w tym również w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu i to niezależnie od wymiaru kary. Inaczej mówiąc, naruszenie zakazu zawartego we wskazanym przepisie wyrażać się będzie pogorszeniem sytuacji oskarżonego w jakimkolwiek zakresie, tj. poczynionych ustaleń faktycznych, wspomnianej kwalifikacji prawnej czynu, orzeczonej kary, środków karnych, a także w zakresie wszystkich możliwych następstw tych rozstrzygnięć dla sytuacji prawnej oskarżonego.

Stąd ocena, czy konkretna zmiana w zawartości przypisanego, bądź przypisanych czynów, powinna być dokonywana na podstawie wieloaspektowej, rzetelnej analizy wszystkich realnych korzyści i dolegliwości łączących się z daną zmianą w sytuacji oskarżonego. Ocena ta obejmować winna nie tylko karę lub zastosowany środek karny, które uważa się za wyznaczniki zmiany sytuacji oskarżonego, ale również ustalenia faktyczne i to niezależnie od tego czy ustalenia te zawarte zostały w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w tzw. części dyspozytywnej wyroku, czy jedynie w części motywacyjnej, kwalifikację prawną czynu, a także wszystkie możliwe następstwa tych rozstrzygnięć dla sytuacji prawnej oskarżonego (porównaj: wyrok SN z dnia 21 listopada 2002 r., III KKN 264/00; wyrok SN z dnia 3 kwietnia 1996 r., II KKN 2/96; wyrok SA w Lublinie z dnia 18 września 2013 r., II AKa 150/13; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 25 lipca 2012 r., II AKa 209/12).

Wynikiem przedstawionych uwarunkowań jest konieczność uwzględnienia nowej, korzystniejszej oceny prawnej przestępstw oskarżonych przypisanych im w wyroku i to zarówno odnoszącej się do przestępstw oszustwa, jak i udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Trzeba mieć na uwadze, że po raz pierwszy oskarżeni zostali skazani za popełnienie czynu ciągłego stanowiącego oszustwo w kwalifikowanej postaci ze względu na znaczną wartość mienia, które zagrożone było, ze względu na kwalifikację prawną (w zw. z art. 65 §1 1 k.k.) karą od roku i jednego miesiąca do 15 lat pozbawienia wolności. Natomiast aktualnie, przy przyjęciu konstrukcji prawnej ciągu przestępstw, za przestępstwa te Sąd pierwszej instancji mógł wymierzyć oskarżonym karę od 7 siedmiu miesięcy do 12 lat pozbawienia wolności.

Wynika z powyższego, że nastąpiła zmiana oceny prawnej czynów, która jest dla oskarżonych wyraźnie korzystniejsza. Nadto, nie bez znaczenia pozostaje fakt, że oskarżeni zostali uniewinnieni - Z. Ł. (1) od popełnienia dwóch, a Ł. T. (1) aż od dwudziestu z zarzucanych im czynów. Wszystkie te okoliczności winny mieć wpływ na wymiar kary. Przy czym ze względu na treść przepisu art. 443 k.p.k. punktem odniesienia winny być kary orzeczone wobec oskarżonych w pierwszym z wydanych przez Sąd Okręgowy wyroków.

Ponadto, słuszny jest zarzut obrońcy oskarżonego Ł. T. (1) wskazujący na uchybienie polegające na uwzględnieniu przez Sąd meriti przy wymiarze kary działania w warunkach recydywy, kiedy to Sąd uprzednio skazując oskarżonego nie brał pod uwagę tej okoliczności jako obciążającej przy wymiarze kary. Do tego dodać należy, że nawet przy braku zakazu reformationis in peius niewłaściwym było wymienianie tej okoliczności jako obciążającej w sytuacji, gdy była ona podstawą przyjęcia w kwalifikacji prawnej czynu powrotu do przestępstwa, a wynika z tego, że ta sama okoliczność dwukrotnie obciążała oskarżonego, raz uzasadniając przyjęcie surowszej kwalifikacji prawnej czynu, a drugi raz, wpływając niekorzystnie na wymiar kary.

Z kolei, słuszne jest stanowisko obrońcy oskarżonego Z. Ł. (1) wskazujące na niezasadne pominięcie przez Sąd pierwszej instancji okoliczności, bez wątpienia korzystnej dla niego, a polegającej na złożeniu przez oskarżonego, w ramach zabezpieczenia majątkowego, kwoty 70.000 złotych.

Nie może też ująć uwadze Sądu odwoławczego wymienienie przez Sąd meriti wśród okoliczności obciążających motywacji oskarżonych, którzy zarzucanych im czynów dopuścili się będąc powodowani chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej, gdy do znamion przestępstwa oszustwa należy działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

W rozpatrywanej sprawie zachodzi konieczność przeprowadzenia analizy pod kątem stosowania zasady zawartej w treści art. 4 § 1 k.k.(lex mitior agit), czyli ustalenia, czy do czynów oskarżonych będzie miała zastosowanie ustawa obowiązująca w czasie orzekania, czy ustawa obowiązująca poprzednio, jeżeli okazałaby się ona względniejsza dla oskarżonych.

Na tle orzecznictwa Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, iż stosując regułę intertemporalną z art. 4 § 1 k.k., analizuje się odpowiedzialność karną za dany czyn oskarżonego nie tylko w kontekście ustawy obowiązującej w czasie popełnienia przestępstwa i w czasie wyrokowania, ale również przez pryzmat wszystkich zmieniających się stanów prawnych w przedziale czasowym wyznaczonym przez datę czynu i datę wyrokowania(porównaj: postanowienie SN z dnia 21 sierpnia 2013 r., III KK 74/13). Problem ten jednak nie wystąpił w rozpatrywanej sprawie.

Ponadto przy ocenie poszczególnych ustaw w aspekcie, która z nich jest względniejsza w rozumieniu art. 4 § 1 k.k., analizie należy poddać całość mających zastosowanie przepisów uzasadniających odpowiedzialność karną na tle konkretnego przypadku - tj. całą ustawę a nie tylko jej poszczególne unormowania. O tym, która ustawa jest względniejsza dla sprawcy, nie decydują wyłącznie kryteria rodzaju i wysokości sankcji. Oprócz surowości kary przewidzianej ustawą należy też uwzględnić takie kwestie jak warunki zaostrzenia i łagodzenia kary, nakładania obowiązków oraz orzekania nawiązek i innych środków karnych, skutki skazania, przedawnienie.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, po stwierdzeniu różnic w uregulowaniach konkurujących ustaw z punktu widzenia odpowiedzialności konkretnego zindywidualizowanego przypadku, kolejnym etapem jest ocena wieloaspektowa regulacji zawartych w ustawie mających wpływ na sytuację oskarżonego. Przy czym nie może to być ocena etapowa jak

w przypadku decydowania o zastosowaniu wobec oskarżonego środka probacyjnego, kiedy to najpierw sąd decyduje o wymiarze kary a następnie ocenia czy zachodzą warunki do zastosowania tego środka. Za taką interpretacją treści art. 4 § 1 k.k. przemawiają dwie okoliczności. Pierwsza to taka, że najpierw Sąd stwierdza, która ustawa jest względniejsza, a dopiero w dalszej kolejności tę względniejszą stosuje, a zatem nie może być tu mowy o etapach oceny, albowiem wyłącznie raz wskazana ustawa może być podstawą orzekania o karze i innych środkach przewidzianych przez tę i tylko tę ustawę. Zatem trudno sobie wyobrazić postulowaną w orzecznictwie kolejności rozważań, jakie winien przeprowadzić sąd przy orzekaniu co do kary i środka probacyjnego, według której decyzja co do wymiaru kary nie powinna być podejmowana przy jednoczesnym uwzględnieniu zamiaru skorzystania ze środka probacyjnego. Co do zasady postulowana kolejność jest właściwa, jednakże przy realizacji powinności wynikającej z art. 4 § 1 k.k. byłoby to wykluczone, gdyż przy określaniu wymiaru kary okazałoby się, że inna ustawa jest względniejsza niż przy rozważaniu zastosowania środka probacyjnego.

Przy określaniu, która ustawa będzie miała zastosowanie, sąd winien mieć na uwadze nie abstrakcyjną sytuację, lecz sytuację konkretną dotyczącą zindywidualizowanego oskarżonego uwzględniającą możliwie wszystkie okoliczności mogące mieć wpływ na określenie rodzaju kary, ewentualnego zastosowania środków probacyjnych, stosowania środków karnych, kompensacyjnych i innych.

Problem może wystąpić kiedy przedmiotem postępowania są co najmniej dwa czyny pozostające w zbiegu realnym i przy tak rozumianej względności ustaw jak przedstawiono wyżej, do jednego z czynów będzie miała zastosowanie ustawa obowiązująca w chwili popełnienia czynu a do drugiego obowiązująca w chwili orzekania. Zatem powstanie problem, którą ustawę należy zastosować, gdy zostaną spełnione warunki do orzekania o karze łącznej, a następnie o warunkowym zawieszeniu wykonania wymierzonej kary łącznej. Zgodnie z niekwestionowanym poglądem Sądu Najwyższego, stanowiącym kontynuację linii orzeczniczej powstałej na tle kodeksów karnych z 1932 roku i z 1969 roku, w wypadku wymierzania kary łącznej, orzekanej za pozostające w zbiegu realnym i sądzone w tym samym postępowaniu przestępstwa, ewentualne warunkowe zawieszenie wykonania kary, określone w art. 69 k.k., sąd stosuje co do kary łącznej, nie zaś co do poszczególnych kar za zbiegające się przestępstwa (porównaj: uchwała 7 sędziów SN z 21 listopada 2001r., I KZP 14/01).

Wszystkie przedstawione problemy przemawiają za tym, by kompleksowa ocena dokonywana przez sąd uwzględniała całokształt okoliczności dotyczących konkretnej osoby oskarżonego, a z drugiej strony analizę całego systemu prawnego obowiązującego w czasie popełnienia i orzekania odnośnie przypisanego jej czynu.

Za stosowaniem wobec czynów obu oskarżonych ustawy obowiązującej w chwili orzekania nie tyle przesądzają korzystne zmiany wprowadzone do Kodeksu karnego ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku, co przede wszystkim to, przy uwzględnieniu wyżej przedstawionych uwarunkowań, że ustawa obowiązująca w chwili popełnienia przestępstw nie jest względniejsza.

Sąd Apelacyjny uznał, że mimo dotychczasowej niekaralności oskarżonego Z. Ł. (1), jego młodego wieku oraz zachowania po popełnieniu przestępstwa, takie jak podjęcie pracy zarobkowej czy wpłata pieniędzy na rzecz organizacji charytatywnej, brak w postawie oskarżonego cech, które pozwalałyby przyjąć, że dla osiągnięcia wobec niego celów zakładanych w karze orzeczenie kary wolnościowej byłoby wystarczające w tym stopniu, że zapobiegłoby powrotowi do przestępstwa. Na ocenę taką składa się względnie niedługi lecz intensywnie wypełniony popełnianymi czynami okres działalności przestępczej prowadzonej w grupie przestępczej przy dominującej roli samego oskarżonego.

Z kolei dotychczasowa karalność oskarżonego Ł. T. (1) wskazuje na jego niepoprawność i w związku z tym konieczność wzmoczonego oddziaływania izolacyjnej kary na niego.

Sąd decydując o wyborze rodzaju kary musi mieć na uwadze w pierwszej kolejności względy prewencji szczególnej, czy dany rodzaj kary będzie wystarczający by osiągnąć pokładane w orzeczonej karze cele, w tym najważniejszy by taki a nie inny rodzaj kary i w odpowiednim wymiarze był wystarczający prognostycznie dla zmiany postawy oskarżonego i wdrożenia go do poszanowania porządku prawnego. Stąd im dłuższe, rozciągnięte w czasie działanie przestępcze

obejmujące różne formy działalności tym kara winna być surowsza nie gubiąc jednocześnie jej stymulatorów: – stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Nie bez znaczenia są również dyrektywy sądowego wymiaru kary określone w art. 53 k.k. W ramach tych dyrektyw sąd zobowiązany jest wziąć pod uwagę potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzenie kary, która w odbiorze społecznym jest łagodna i nieadekwatna do czynu przypisanego sprawcy zawsze będzie rodzić w opinii społecznej przekonania, że sprawca przestępstwa pozostał w zasadzie bezkarny. Stąd rodzaj orzeczonej kary, ewentualnie zastosowany środek probacyjny nie powinien być odbierany tylko jako decyzja sądu, a przede wszystkim jako sprawiedliwa kara. Z tych względów wniosek obrońcy oskarżonego Z. Ł. (1) o warunkowe zawieszenie orzeczonej kary należało uznać za niezasadny nawet jeżeli by treść przepisu art. 69 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia przestępstw nie stałaby na przeszkodzie.

W przypadku obu oskarżonych i każdego z przypisanych im czynów, Sąd odwoławczy, uznał, że nie inna kara, ale tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie w stanie spełnić pokładane w karze jako środka reakcji prawnej na popełnione przestępstwo cele. Konsekwencją tego jest orzeczenie kary łącznej również tego rodzaju.

Przypisane obu oskarżonym przestępstwa, jedne godzące w porządek publiczny, bezpieczeństwo państwa i obywateli, drugie w mienie osób prywatnych, jak słusznie podkreślił Sąd meriti, osób starszych, daje obraz ich stosunku do społeczeństwa, dla którego stanowili zagrożenie, a jednocześnie z tak obranego modus vivendi czerpali korzyści. To w połączeniu z dotychczasową karalnością oskarżonego Ł. T. (1) i wiodącą rolą oskarżonego Z. Ł. (1) sprawia, że tylko izolacyjna kara może w stosunku do obu oskarżonych odnieść pożądany skutek.

Konkludując, nie sposób wobec wskazanych wyżej okoliczności uznać za zasadną pozytywną prognozę kryminalną nawet wobec oskarżonego Z. Ł. (1), który starał się załagodzić skutki swej przestępczej działalności i wobec oskarżonego Ł. T. (1), który wcześniej dopuszczał się przestępstw. Nie dają zatem obaj oskarżeni rękojmi, że w przypadku pozostawiania na wolności przestępstw nie popełnią.

Sąd Apelacyjny, mając na uwadze uchybienia wskazane i omówione wcześniej, obniżył obu oskarżonym kary pozbawienia wolności orzeczone za ciąg przestępstw do 2 lat i 6 miesięcy, mając na uwadze zarówno to, że z jednej strony oskarżonemu Ł. T. (1) przypisano mniej przestępstw w porównaniu z oskarżonym Z. Ł. (1), a z drugiej strony, oskarżony Z. Ł. (1), w odróżnieniu od drugiego oskarżonego, nie był dotychczas karany i odpowiadał jako młodociany sprawca przestępstw.

Za czyn z art. 258 §1 k.k. Sąd Apelacyjny obniżył obu oskarżonym orzeczone kary do 4 miesięcy pozbawienia wolności chociaż różnica pomiędzy karami orzeczonymi a tymi, które powinny być orzeczone nie była aż tak wyraźna by mogła razić dysproporcją, jednakże powód tego był inny. Sąd pierwszej instancji dokonując ustaleń w zakresie czynu z art. 258 §1 k.k. uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przypisanie oskarżonym przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw a nie w związku przestępczym, czyli w innej postaci modalnej przestępstwa. Przy czym Sąd Okręgowy zaakcentował, że podstawowa różnica między zorganizowaną grupą, a związkiem przestępczym opiera się na stopniu zorganizowania struktury, który w przypadku związku jest zdecydowanie wyższy. Związek odznacza się również istnieniem wewnętrznej dyscypliny i rygorów organizacyjnych, choćby nawet nie zachodziła potrzeba ich stosowania. Skoro przedstawiona ocena struktury organizacyjnej jest zdecydowanie korzystniejsza dla oskarżonych, winno to mieć wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu, chociażby przez aspekt sposobu i okoliczności jego popełnienia i tym samym znaleźć odzwierciedlenie w wysokości orzeczonej kary. Kierując się wskazaną argumentacją, Sąd Apelacyjny obniżył każdemu z oskarżonych orzeczoną karę o dwa miesiące pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary łącznej, Sąd Apelacyjny dzieląc argumentację przedstawioną przez Sąd pierwszej instancji, zastosował podobnie zasadę absorpcji. Wymierzona oskarżonym kara pozbawienia wolności z pewnością nie przekracza stopnia winy, odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości czynu, jak również spełnia swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego tylko kara pozbawienia wolności orzeczone bez

warunkowego zawieszenia jej wykonania uczyni zadość należytemu uwzględnieniu wszystkich dyrektyw wymiaru kary. Kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania nie narusza zasad wymiaru kary sformułowanych art. 53 k.k.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

O kosztach sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, w tym i o opłacie za pierwszą i drugą instancję, orzeczono na mocy art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 1, 2 ust.1 pkt 5 i art. 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku (tekst jedn. Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) o opłatach w sprawach karnych i art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r. poz. 615, z późn. zm.) w zw. z paragrafem 14 ust. 2 pkt 5 w zw. z paragrafem 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461 oraz z 2015 r. poz. 616 i 1079).